

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Sluttet fra No. 2.)

„Det kan du ikke, Hugo? — O, Gud, din Straf er frygtelig! Jeg vil gaa, men ikke sandt, jeg maa dog først se vor Drenge? Jeg maa dog give ham det sidste Kys?”

„Hvor hen vil du gaa, Valeria?”
„Til Dolores; sammen med hende vil jeg forlade England og skule mig for alle dem, der har kendt os. Jeg skal aldrig gjenfå dig, Hugo! Vi stilles for bestandig.”

Lady Glenmorris vaklede igjen hen imod Døren og lagde allerede sin Haand paa Knaften, da hendes Hægtefælle kaldte paa hende med mild Stemme:

„Valeria!”
„Hugo,” svarede hun næsten uhorlig.
„Du talte om min Stolthed, Valeria; du har Ret, jeg er stolt; men min Kjerlighed er stærkere end min Stolthed! — Tror du, at jeg vil forlade mit Varns Moder, den Kvinde, som elsker mig, som jeg tilbeder, som har været min eneste Kjerlighed? — Du har fejlet og skulde allerede tidligere have haft Tillid til mig, din Hægtefælle; men Himlen forbyder, at jeg skulde forlade den Uret, som er bleven begaaet imod dig, skulde forlære din Sorg. Kom til mig, min Hustru!”

Wantro stirrede Lady Glenmorris paa sin Hægtefælle. Unænnelig Onsdag laa i hans Træk, uendelig Kjerlighed lyfte ud af hans Øjne. Han aabne sine Arme, og med et vildt Strik styrtede den haardtprøvede sig til hans Byst.

Da de gjenforenede atter fandt Ord, talte de om Karsagen til deres midlertidige Hjernelse fra hinanden, om Lady Glenmorris' Hemmelighed.

„Vi maa nu modent overlægge forskellige Ting, begynde Løben alvorlig. Fremfor alt, Valeria, maa dit Barn ikke blive et Offer for den Sturk, Melcombe. Vi vil tage Dolores til os og antage hende i Varns Sted, det er vor Pligt, at vi giver den stakkels Pige et Hjem.”

„D, Hugo, du er saa ædel.”

„Vi vilde straks sende Bub efter hende og ogsaa hurtigt muligt lade min gamle Ven vide, at Frøken Wynn er funden og er hos os. Sagens fante Sammenhæng maa vi naturligtvis holde skjult for ham som for alle andre.”

Lady Glenmorris nikkede samstemt.

„Melcombe vil skynde sig med at fortælle Sagen paa den mest hadefulde Maade, og derved drage Verdens Opmærksomhed hen paa os. Jeg er ingen Skjøn; men finder det bedre for dig og Dolores, at vi tage til Udlandet i nogle Aar, at vi allerede rejse i Overmorgen. Vi vilde do i en rolig By paa Fjælllandet, indtil Sagen er forglemt.”

„Og du tilgiver mig, Hugo?”

En kjerlig Omsavnelse var Svaret. Først da Frygten for at miste hende og hendes Kjerlighed kom over ham, havde han erkendt, hvor inderlig hans Liv var knyttet til hans skønne Hustru. Trods de mange ubehagelige følger syntes de modtagne Aabenbaringer ham næsten en Lettelse.

Lady Glenmorris stred til Dolores og meddelte hende, at Lord Glenmorris vidste alt, og at hans Hjerter og hans Hus stod aabent for hans Hustrus forlovede Barn.

„Du behøver altsaa nu ikke mere at opofre dig, min Pindling,” stred hun. „Gifford Melcombe har ingen Ret til dig. Du lever fra nu af hos os og deler vor Kjerlighed med din lille Hugo. — Vi forlade om nogle Dage England. — Kom saa snart du har faaet disse Linjer, kom, for aldrig mere at forlade mig! — Lad Elisebeth komme bag efter med Koffertene og sig til den gamle tro Sjal, at hun altid skal blive hos dig. — Ingen maa vide, at du er min egen Datter, men du skal ufortøvet faa lovlige Barneret, Dolores. Kom, kom til din Moder og til din Fader, min Pindling.”

Glædestaarer faldt paa dette Brev, som en Tjener straks skulde besørge.

Saa Timer derefter holdt en Drosche uden for, og hvilken Dolores steg ud og straks blev ført til Lord og Lady Glenmorris.

Med glad Henrykkelse omfavne Moderen sin Datter og førte hende derpaa hen til Lorden. Hans alvorlige Øjne hvilede med Velbehag paa det yndige Væsen, Dolores saa frygtfont og bly op til ham; han blev rørt og tystede og omfavne sine Hægtefælles forlovede Barn.

„Vær velkommen i dit Hjem, min Datter,” sagde han hjerterlig. „Glem ikke, at du fra nu af ogsaa er mit Barn. Sid du maa søle dig rigtig lykkelig hos os.”

Efter at man endnu en Gang havde drøftet Dagens Begivenheder, kom Maden til Restplanerne. Ingen, der hørte med hvilken No Lørden hjalp til med at lagge dem, kunde have anset med hvilken Smerte han forlod England. Han havde ønsket at opdrage sin Søn i Kings-Holm, at hellige sig sit Fædrelands Politisk, og nu blev alle hans Planer kuldstafede.

Lord Glenmorris elskede Dolores fra det første Øjeblik af, og hans Tilbøjelighed blev straks besvaret; han var henrykt over den Kindselighed, hvormed hun efter hans eget Ønske gav ham Ravnets Fader.

Da Elisebeth kom med Koffertene opsogte ogsaa Dolores det hende anviste, smukt møblerede Værelse. Medens hun klædte sig om, tilfreds stillede hun den gamle Piges Nygjerrighed vedrørende Hystningen fra Villa Primula til Glenmorris-House. Men da Elisebeth ogsaa havde kendt Lady Glenmorris under hendes paatagne Navn, betroede Dolores sig til hende og gav hende Oplysning om alt.

Efter at de tre lykkelige havde spist med hinanden, forlod Lorden Damerne, idet han sagde:

„Jeg vil nu opsøge Greven og berolige ham, hvad Frøken Wynn angaar. Han var saa bekymret for dig og saa angstelig for at finde dig igjen, at jeg anser det for min Pligt, at jeg hurtig som muligt at underrette ham om, du er i god Behold hos os. Da han længe saa meget efter sin tabte Kyndling, vil han vel ledsage mig hid.”

„Om Sagens fante Sammenhæng maa vi ogsaa tie

lige over for ham,” mente Lady Glenmorris. „I alle Tilfælde er hans store Forskjæthed for dig, Dolores, Naturens Ret.”

Idet han gik bort tænkte Lorden:
„Hvad vilde Greven ikke give for, at denne smukke Pige var hans retningslige Arving. — Skulde dette Skæbnesvangre Hægtefælle maatte god alligevel have været fuldgjældigt. Men nej, da Lord Osvald rovede at ægte Lady Victoria, medens Queenie levede, er det ikke tænkeligt. Til en saadan Forbrydelse vilde han have været for seig, om end ikke for ærlig. Valeria har Ret; man har bedraget hende med en falsk Vielse. Desuagtet vil jeg undersøge Sagen nærmere og ikke lade det bære saaledes.”

XLVIII.

Afsonet Uret.

Greven vendte stor Bevægelse tilbage fra sin Udflugt. Den Visshed, at han i Dolly Wynn havde en Arving, gjen-nembarde ham med glad Henrykkelse. Paa Baanegaarden var han stillet fra Agenten med det Løfte, igjen at træffe sammen med ham den næste Morgen. Efter at han var kommen hjem, klædte han sig ifølge gammel Vane om, inden han gik til Vords og spiste alene i den store Sal, men spiste saa lidt, at hans gamle Tjener bekymret rystede paa Hovedet over sin Herres daarlige Appetit.

Kort efter, da Greven var gaaet ind i sit Studereværelse, fik han Besøg af Sir Basil Nugent.

„Mylord,” sagde den unge Mand mobilst, „jeg har søgt hele Dagen i Dag uden at kunne finde noget Spor af Frøken Wynn. Jeg har en Anelse om, at Melcombe ved mere om hende end vi; han siger, at han elsker hende, og er dog saa lidt bekymret over hendes gaadefulde Forjövinden. Jeg mødte ham i Dag, og han smilte paa en Maade, som jeg kan kalde triumferende. Jeg er overbevist om, at han ved, hvor hun er.”

Greven hørte paa ham med pluskelig vaagne Mis-tanke. Skulde Melcombe maatte allerede længe have vidst, at Frøken Wynn var hans Barnebarn, og hun have skjult dette for bedre at kunne naa sit egenkjerlige Maal? Var Melcombe ikke den ædle Karakter, hvorfor Greven havde anset ham, eller havde den tidligere Dom, som han havde sæt det over sin Søns udsøvede Ungdomsven, dog været rigtig? Melcombe havde maatte aldrig tabt sin Søns unge Hustru af Syne, og han havde saaledes allerede længe vidst, at Frøken Wynn havde Ret til at bære Ravnets Lady Osvald Len-nor.

Denne Overbevisning paatrængte sig nu pludselig Greven.

„Han har vidst det!” raabte han. „Maatte vide, hvem hun egentlig er.”

Nu var Turen til Sir Basil at blive overrasket.

„Ved De — har De opdaget, Mylord?” spurgte Sir Basil.

Med et vredt Blik vendte den gamle Greve sig til ham og sagde:

„De vidste det altsaa ogsaa? Hvad skal det betyde? Hvorfor lod man mig i Mørke? De vidste at Dolores —”

„Mylord, Dolores bad mig om at holde sin Hemmelig-hed skjult for Dem. Hun var bange for, at De skulde for-agte hende for hendes Jøfvels Skyld, og hendes Dørel havde forbudt hende at bære Ravnets Rebburn. — Det er mig aldeles ubegribeligt, hvorledes De dog har opdaget dette Naan.”

„Der synes at herse en Misforstaaelse, Nugent. Hvad hedder hun egentlig?”

„Dolores Rebburn. Jeg har allerede kendt hende, før end hun kom til at do hos Dem. Mere end en Gang har jeg følt mig fristet til at meddele Dem det; men hver Gang forhindrede det Løfte, som jeg har givet Dolores, mig deri. Jeg lærte hende at kende sidste Sommer i Kent, da jeg var paa Besøg i Nærheden af Rebburngaard. Vi elskede hinan-den og blev forlovede, og jeg haaber, at Dolores skal blive min Hustru.”

„Trods hendes Jøfvel?” spurgte Greven med sunkende Øjne.

„Trods alt! — Dolores er en Skat, hvad Hjerterensgod-hed, Etstørighed og Ælsheds angaar; hun er en ædel Kvinde og hendes Herkomst skal ikke forbitre os Livet. Jeg elsker hende og vil ikke opgive hende.”

Baronens modige Trods morede hans Tilhører.

„Som det synes, maa jeg endnu en Gang forestille dis-se unge Venner for hinanden, naar vi have fundet den forjövinde,” sagde Greven smilende. „Jeg har i Dag været paa Rebburngaard og har gjort en overraskende Kjerkommen Opdagelse der.”

„En Opdagelse?”

„Jeg sin Død tilstod min Søn, at han, før han ægtede Lady Victoria Ellesmere, allerede havde været gift, og at han fejlagtig havde troet, at hans første Hustru var død, og at han altsaa mod sit Vidende havde begaaet Vigami. Hans første Hustru var Queenie Rebburn, og det Barn, der fødtes i dette lovmæssige Hægtefælle, min Sønnedatter, er Lady Dolores Lennox, som De for har kendt som Dolores Rebburn.”

Endnu før vor Helt var kommen sig af sin Overraskelse, traadte en Tjener ind og sagde, at der var nogen udenfor, der ønskede at tale med Baron.

„Det er en gammel Dame, Fru Rebburn, med sin Søn,” forklarede Tjeneren.

„For dem her ind,” befalede Greven.

Hans Befaling blev efterkommen, og den statelige Fru Rebburn i sin sorte Silketjule traadte ind med sin Søn. Det skarpe Ansigt, der var omgivet af sydlige, hvide Lokker, var blevet blødt og sørgmodigt.

Efter at hun i Tausheds havde hilst paa Greven, vendte hun sig straks til den unge Mand:

„Jeg beider om Forladelse, Sir, for denne upassende Forstyrrelse; men vi ere komne til London for at søge efter min tabte Datter og min Sønnedatter. Vi hørte lige fra Vane-gaarden til Deres Bolig og blev viste der fra her hen. De elsker Dolores, Sir Basil, og kender derfor i ethvert Til-

fælde hendes Adresse. Vil De være saa god at give os den?”

„Meget gjerne, hvis jeg blot vidste den, Fru Rebburn, men —”

I det samme blev Lord Glenmorris meldt; Greven stod op for at hilse paa den nye Gæst og vilde just gaa ind i et andet Værelse med ham, da Lorden usfordrig udbrød:

„Jeg bringer en god Efterretning, Sankt Maur. Frø-ken Wynn er funden!”

„Dolores er funden!” raabte den gamle Greve og den unge Baron famlbig.

„Dolores er funden!” gjentog Moder og Søn.

„Ja hun er hos os, og jeg kommer for at hente Dem, Sankt Maur. Min Bogn holder for Døren —”

„Tag ogsaa mig med!” bad Fru Rebburn. „Jeg maa se hende, som jeg har behandlet saa stammelig, og bede hende om Forladelse. Tag mig med Dem.”

Lorden saa spørgende paa Greven, der skyndte sig at give den ønskede Forklaring.

„Denne Dame er Dolores' Bedstemoder, Fru Rebburn, og denne Herre er hendes Søn.”

Lorden bukkede og betragtede den gamle Dame med den mest levende Interesse. Dette Ansigt indgød Hægtefælle om end ikke Kjerlighed, og Sjænes og Mundens stumme Klage op-vakte inderlig Medlidenshed.

Denne var altsaa hans Hustrus Moder. Men de to maatte ikke gjenfå hinanden; thi endnu lod Moderens For-bandelse i Datterens Øre. Endnu var den Skændsel, der plettede hendes Ungdom, ikke taget fra den stakkels Queenie. De maatte derfor ikke mødes.

Lorden overlagde, under hvilket Paaskud han kunde for-hindre dette Besøg hos Dolores, da Greven kom ham i For-tjæbet og overhuggede den gordiske Knude.

„Mylord,” raabte han, „jeg maa meddele Dem noget, som jeg i Morgen vil forkynde for hele Verden — Frøken Wynn er min Sønnedatter.”

Lorden forstod ikke Grevens Stolthed og glade Oprømt-hed.

„Min Søn har været to Gange gift. Hans første Hu-stru var Queenie Rebburn —”

Hans Hustru? Var hun da lovlig viet til ham,” spurgte Lorden i høftig Bevægelse.

„Lovlig viet, Mylord. Men han behandledes hende ikke godt, og dette skete, er jeg overbevist om, under Paavirkning af hans onde Mand, Gifford Melcombe. Min Søn forsøgte sin Hustru under det Paaskud, at han havde bedraget hende og drev hende saaledes i Døden. Hans — hendes Barn, Dolores, er mit Barnebarn! — Og kom nu lad os skynde os.”

Uden at give videre Forklaringer fulgte Lorden de forud-tænde.

Greven, Lorden og Sir Basil hørte i en Drosche, og Moder og Søn fulgte i en anden.

Bed deres Ankomst til Glenmorris-House førte Lorden sine Gæster til det Værelse, hvor han troede, hans Hustru var.

Hun sad staaende af Lykke ved sin Datters Side, hvis mørke Skjønhed bannede en stærk Modsatning til hendes Moders lyse, friske Ynde; man kunde godt antage de to for Søstre.

„Valeria,” begyndte Lorden. „Jeg bringer dig her flere gamle Venner, Greve Sankt Maur, Sir Basil Nugent, Fru og Hr. Rebburn.”

Lady Glenmorris blegnede, da hun gjentjendte sin Mo-der, der, da de sidste Gang havde set hinanden, havde forban-det hende.

Jungen talte eller rørte sig.

Fru Rebburn stjænkede kun den smukke Dame et flygtigt Blik, idet hun hilste paa hende; men da hun saa ind i disse dybe blaa Øjne, da vaagnede Moderens Hjerter med bræn-dende Smerte, og hun traadte vilkaarlig nærmere.

„Moder,” hvilede hendes Søn, der frygtede for hendes Forstand.

Hvæsten den stolte Titel, det fyrstelige Hus, Adelsstene-nes Glans, eller den Forandring, som Aarene frembringe — intet af alt dette formaade at sluffe Moderhjerteret. Den gamle Skone traadte endnu et Skridt nærmere, knelede ned og kullede:

„Queenie, Queenie! Tal til mig, sig mig, at du tilgi-ver mig, at jeg forbandede dig, at jeg forlod dig i din Elen-dighed, at jeg var saa hjerteløs imod dig. Tilgiv din stak-kels, gamle Moder, Queenie! Lad mig ikke dø uden din Til-givelse.”

Hede Taarer væbede den bønfuldes Ansigt.

Den dybt rystede Datter faldt hende om Halsen og græd med hende.

Greven var stum af Forbauselse.

„Hvad gaar der af mig? Er jeg eller alle de andre fra Forstanden?” spurgte han, „Deres Hustru, Mylord, er dog en født Galthorpe —”

„Hun er rigtig nok Fru Galthorpes Adoptivdatter, men hun var ogsaa Lord Osvald Lennox' forlovede Hustru —”

„Hun er altsaa Queenie, og jeg har ikke alene fundet mit Barnebarn, men ogsaa min Svigerdatter.”

Han omfavne Dolores' sønt og sagde, at han glædede sig over i hende at have funden sin Sønnedatter Lady Do-lores Lennox.

Med uimodsigelig undertrykt Bevægelse vendte Johan Rebburn sig til sin Søster.

„Queenie,” sagde han, „kan du ogsaa tilgive mig?”

Lady Glenmorris rakte ham sin Haand, som han ærbø-dig greb.

„D, Johan, har du, har Moder tilgivet mig. Elste I mig endnu?”

Hun læste Svaret i hans Ansigt og slyngede som Quee-nie fra gamle Dage sine Arme om hans Hals og kysede ham lidenskabelig.

„Hvorledes gif det til, at I fandt mig?” spurgte hun sin Moder.

„Valeria,” sagde hendes Hægtefælle, „her er endnu no-gen, som du ikke har hilst paa, han venter paa en Hilsen — din Svigerfader Greve Sankt Maur.”

„Lady Glenmorris,” begyndte han varmt, „jeg har hid-til beundret Dem, nu elsker jeg Dem som min Søns Gæst og min Sønnedatters Moder. Valeria, Queenie, man har lyndet mere imod dig, end du ved. Din Vielse var ingen Komedie, du blev lovlig viet til min Søn, Lord Osvald Len-nor.”

Lord Glenmorris omslyngede og støttede sin vaklende Hustru.

„Jeg forstaar ikke — Gifford Melcombe” — hvilede hun.

„Gifford Melcombe var og er en Sturk!” sagde Gre-ven. „Han vidste, at dette Hægtefælle var gyldigt for Loven, at Dolores var mit Barnebarn. Han elskede hende — thi hvem vilde ikke elske hende — men mere endnu elskede han hendes Rang, Rigdom og Stilling, han haabede at opnaa med hendes Haand. Uvrigtighed og Havesyge var Drivkraftene til hans Handlemaade —”

Han holdt inde, da den lige omtalte blev meldt og traadte smilende ind.

Han kom fra Villa Primula, hvor man havde sagt ham, at hans forlovede var flyttet til Grosvenor-Square. Han havde kun ventet at finde Lady Glenmorris og Dolores og mønstrede med mørke og hadefulde Blikke alle de tilstedevæ-rende.

Der var den af sin Hægtefælles Arme omslyngede Lady Glenmorris, den glædestraalende Greve, der støttede sig til Sir Basil, den sagte grædende Fru Rebburn og hendes Søn.

„Hvad betyder alt dette?” spurgte Melcombe.

„Det betyder, Gifford Melcombe,” svarede Greven med værdigt Mør, „at jeg har fundet min Svigerdatter og mit Barnebarn. Det betyder ogsaa, at ikke alene min Søns Hægtefælle med Queenie Rebburn skal anses for gyldigt, men at ogsaa den hidtilværende Frøken Wynn, nuværende Lady Dolores Lennox skal anerkendes som mit Barnebarn! — Det betyder endvidere, at Deres Sturkesreger, Gifford Mel-combe, ere opdagede, at den store Forbrydelse, som De og den af Dem forsøgte for nitten Aar siden har begaaet imod en uskyldig Pige, nu endelig bliver affønet. — De skal brandes-mærkes for den offentlige Mening! — Gaa, inden jeg glem-mer mig selv og pletter mine Hænder ved at straffe en elendig, der ikke engang er værdig til vor Foragt! Gaa, inden jeg pifer Dem som en Hund.”

Et Blik paa Grevens vrede Ansigt var nok til at over-bevise Melcombe om, at han vilde gjøre Klogest i ikke at ven-te længere med at fjerne sig. Han forbandede sin Vanstjæb-ne, forbandede alle de tilstedeværende og forsvandt som en ond Skygge, for aldrig tiere at gjenmætrijde deres Livsvej.

Den næste Dag underrettede Greven Lady Victoria om Forholdene, paa Grund af hvilke Hægtefælle med hans Søn var ugyldigt, og at hun ikke længere havde nogen Ret til sin hidtilværende Titel. Hun viste saa ringe Selobeherskelse, rasede og smilte paa en saa hadesfuld og lav Maade, at hun ogsaa gif Slip af den sidste Rest af Medlidenshed. Hun rasede som en Tigerinde, skjældte Greven, hans Svigerdatter og hans Barnebarn ud for de ordinæreste Ting. Fjensende af Raseri rejste hun saa Dage derefter til Fjælllandet.

Bladene aabenbarede Lady Glenmorris' romantiske Skjæbne for Verden. Hvidindil var hun bleven feteret af Aristokratiet, nu blev hun Dagens Heltinde. Hendes Rygte blev plejret og Lord Osvalds Navn uantastet. Man for-talte at hans første Hustru for sit Varns Jøfvel i et Anfald af Mandsvorvirring var flygtet, at man havde holdt hende for død, og at han derfor havde giftet sig for anden Gang.

Melcombe forlod England, hvor han ved sin egen Skyld var bleven vennemøst, for at følge med i den russisk-tyrskiske Krig. Han faldt, og hans lemlestede Legeme blev begravet af Soldaterne paa det Sted, hvor de havde fundet det. Saale-des bøde han udgræbt.

Lord og Lady Glenmorris henlevede nu Dage fulde af den rene Lykke. De elskede hinanden og betroede hinanden alt uden Omsjøb. Lorden saa sin Hægtjærrighed tilfreds-fillet, sine stakkels Drømme gaede i Opfyldelse.

Ogsaa den gamle Greve lærte endnu i sit Livs Aften Lykken og Freden at kende. Dolores var hans Afgud. Hun var for fort Tid siden bleven gift og var i sin Hægtefælles Øjne en fuldkommen Engel.

Den gamle Elisebeth, der kun forrettede den personlige Tjeneste hos sin Hersterinde, var en Respektsperson i Huset. Paa Rebburngaard herskede Munterhed og Fred. Johan Rebburn er den stolteste Mand i Kent. Hans Hustru taler gjerne om „min Svigerinde, Lady Glenmorris,” og fortæl-ler sine Veninder om denne Ladys og Lady Dolores Nugents Storhed. Men hun ledsager markværdigt nok aldrig sin Mand paa dennes hyppige Besøgstrejfer til Kings-Holm eller St. Maur-Parl.

Den gamle Fru Rebburn er som forvandslet, hun er ble-ven hjertelig, godmodig og mindre herskesyg. Hun forestaar ikke længere Husholdningen paa Rebburngaard, men bebør en Række af glimrende Værelser par Kings-Holm. Hun bli-ver der agtet og elsket. Hele hendes Sjal hænger ved den smukke Dame og hendes Børn.

Lady Dolores glemmer ikke dem, der havde været god imod hende, som Dolly Wynn. Lykken formaar ikke at gjøre det ædle Sind egoistisk, der modig havde valgt Pligtens lige Vej i Ulykkens Dage.

Saaledes har Skjæbnens milde Haand fuldstændig af-fønet den Uret, som ryggeløse Mennekster havde begaaet.

Ende.